

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

ALIAS MADAME DE POMPADOUR

Een klucht in drie bedrijven

door

Eddy Thomas

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.2115

PERSONAGES

5 dames - 5 heren

Alex : heer des huizes
Wim : zijn vriend
Aloïs : zijn broer
Jef : behanger-garneerder
Jean-Paul : play boy

Kitty : vrouw des huizes
Greta : nichtje van Alex, dochter van Aloïs en Constance
Constance : moeder van Greta, vrouw van Aloïs
Emma : Grootmoeder van Greta, moeder van Constance
Miep : Hollandse binnenhuisarchitecte

DECOR

Rijkelijk aangekleed salon van Alex, dat getuigt van goede smaak en een zekere welstand.
Een telefoon op een schrijftafeltje, een zetel, een salontafeltje, een bar, barkrukjes.
Een deur naar de keuken (1)
Een dubbele ingang, open maar wel van mekaar gescheiden.
(2A naar buiten)
(2B naar de logeerkamer en de rest van het huis)
Een deur naar de slaapkamer. (3)

E E R S T E B E D R I J F

(Als het doek opgaat staat Alex te telefoneren met Kitty.)

ALEX : Maar neen, je houdt me niet van mijn werk... ja, ik heb al gegeten... natuurlijk mis ik je... waarom zou ik je niet trouw zijn, je bent toch nog maar één dag weg. *(Er wordt gebeld.)* Een ogenblikje lieveling, er wordt gebeld. *(Hij legt de hoorn neer en gaat opendoen 2a, uit de hoorn horen we een vrouwenstem schetteren.)*

WIM : *(Komt samen met Alex terug binnen. Hij heeft een laken over de arm waarin, zoals later zal blijken, een kleed zit zoals er gedragen werd door de markiezinnen en andere adellijke dames ten tijde van Louis XV en een pruik. In de andere hand een beauty-case met schmink, een handspiegel en dergelijke.)* Hallo beste kerel, ik stoor toch niet?

ALEX : Niet echt maar ik moet wel eventjes mijn telefoongesprek met Kitty voortzetten.

WIM : Oh, ze is dus niet thuis?

ALEX : Neen. *(Neemt hoorn terug op.)*

WIM : Wat jammer.

ALEX : Hallo... zo, hier ben ik weer. Neen, het is de binnenhuisarchitecte niet, het is Wim...

WIM : Eigenlijk kwam ik voor haar.

ALEX : Eigenlijk kwam hij voor jou... *(houdt hand voor hoorn)* Hoe, jij kwam voor haar?!

WIM : Rustig kerel, ik heb enkel haar hulp nodig.

ALEX : Waarvoor?

WIM : Hiermee. *(Begint het markiezinnekleed uit te pakken evenals een weelderige pruik uit de tijd van Louis XV)*

ALEX : *(terug in hoorn)* Hij heeft je hulp nodig... dat gaat hij me tonen... het is in ieder geval iets groot... zeg, hou je manieren wil je!...

WIM : *(toont kleding)* Ziezo.

ALEX : *(in hoorn)* Het is een soort avondkleding maar dan meer uit de tijd van madame de Pompadour...

WIM : Je slaat de spijker op de kop man.

ALEX : *(in hoorn)* Wat? Wist jij ervan?

WIM : Natuurlijk wist zij ervan. Ze ging mij toch helpen.

ALEX : *(Tegen Wim, hij vergeet echter zijn hand voor de hoorn te leggen.)* Zwijg toch eens even!... Neenee lieveling, dat is niet tegen jou...

WIM : Dat zal je leren zo brutaal te zijn.

ALEX : *(legt nu wel zijn hand op de hoorn)* Hou alsjeblieft je snater, door jouw toedoen krijg ik nog onenigheid met Kitty.

WIM : Als je dan niet naar me wil luisteren, zal ik het je tonen. *(neemt laken, kleding en pruik en gaat naar keuken, 1. De beauty-case laat hij staan.)*

ALEX : Wat ga je doen?

WIM : Dat zul je wel zien.

ALEX : Jij blijft uit mijn keuken.

WIM : Ach ja, de slaapkamer is daar, wat stom van me. *(Hij gaat de andere richting uit.)* Telefoon gerust verder, ik ken de weg. *(af slaapkamer, 3)*

ALEX : Hoe?... Wat ga jij daar?... Wil je wel eens dadelijk terugkomen!... *(terug in hoorn)* Ja, ik ben er nog... Wim? Die zit in onze slaapkamer... Wat hij daar doet? Dat vraag ik me ook af. Trouwens, hij schijnt verdomd goed de weg naar onze slaapkamer te kennen vind ik... Ach zo, heb jij er ook geen verklaring voor... Zeer zeker is hij mijn vriend, maar ik neem hem niet mee naar onze slaapkamer!... Neenee, ik... Maar nee... Zo bedoel ik het niet... Dat heb ik toch niet gezegd. Ik insinueer niets, ik dacht alleen maar even... Hé waarom zou ik?... Natuurlijk weet ik dat ik de enige ben in je leven??? Ja jij ook... Als ik door de telefoon moet uitleggen hoeveel en hoe ik van je hou, worden we misschien opgepakt voor het openen van een

sex-lijn... Ja, echt... Maar neen, tot morgen kan ik wel op je wachten en zo ver ben je nu ook weer niet weg, met een taxi ben je zo thuis... Oh, moet je inhaken?... Dat versta ik wel, die voordracht is hoe dan ook van vitaal belang... Dag schat... Ja ook kusjes van mij... Hoe je hoort niets? *(roept iets harder)* Ook kusjes van mij!... Bedoel je dat niet... wat dan wel?... Oh dat... nu ja, mmm mmm mmm... *(geeft drie zoenen op de hoorn van het toestel.)* En nog veel meer... Daaag! *(legt hoorn neer)* Zo. *(Gaat naar bar terwijl hij roept)* Wim! *(zet een glas op de bar, neemt enkele ijsblokjes uit een cooler, schenkt zich een whisky, laat de stop van de fles en houdt ze vast.)* Je uitleg zal verdomd goed moeten zijn kerel. Zo zou een mens nog gescheiden zijn voor hij het weet. *(Neemt met zijn vrije hand de whisky en wil er juist van drinken als Wim binnenkomt, gekleed als madame de Pompadour. Alex verslikt zich en begint te hoesten.)*

WIM : *(wuift zich met een kanten waaier koelte toe en knip-pert verleidelijk met zijn ogen.)* Et alors chérie, hoe vind je me? *(Alex slaat zijn whisky in één teug achterover. Wim draait rond zijn as waarbij we zien dat het kleet op de rug open staat.)*

ALEX : Bedoel je vanvoor of vanachter?

WIM : Beiden, mon amour, beiden.

ALEX : Vanvoor weerzinwekkend en vanachter walgelijk.

WIM : Merci, pour le compliment mon petit, maar wacht tot ik wat beter geschminkt ben. *(Komt, verleidelijk heugwiegend, op de achteruitdeinzende Alex af en begint met zwoele stem te zingen.)* Voulez-vous coucher avec moi ce soir... enz.

ALEX : *(Verbijsterd)* Lieve hemel! *(Schenkt zich vlug nog een whisky in die hij weer in één teug leegdrinkt.)*

WIM : *(Als zichzelf nu. Hij zal in de loop van het stuk steeds zijn stem en zijn manier van doen aanpassen aan de situatie.)* Maar nu alle gekheid op een stokje,

kijk, dit is het probleem. (*Draait zijn rug naar Alex.*)

ALEX : Jaja, dat begrijp ik.

WIM : Ja? Dan kun jij me misschien evengoed helpen.

ALEX : Ik vrees dat enkel plastische chirurgie hier uitkomst kan bieden. (*zet fles en glas neer*)

WIM : (*lacht*) Haha, goed dat je het zo opneemt, even dacht ik dat je je gevoel voor humor kwijt was. Maar waar het eigenlijk om gaat, zijn die haakjes aan de achterkant van mijn kleed.

ALEX : Oh, gelukkig is het dat maar.

WIM : Ik zie geen kans om die zelf dicht te doen en jouw vrouw stelde voor er een ritssluiting in te zetten.

ALEX : Deed ze dat?

WIM : Ja en die heb ik dus bij me. Hier. (*Werpt ritssluiting naar Alex die ze opvangt.*)

ALEX : Maar waarom moet jij dit dragen?

WIM : Voor de auto-show. (*Neemt zijn beauty-case, zet zich aan de bar, opent de beauty-case, haalt het nodige eruit en schminkt zich, in de loop van het gesprek, waarbij hij niet vergeet een hartje op zijn kaak te tekenen als schoonheidsvlekje.*)

ALEX : Wat? Dit is belachelijk!

WIM : Helemaal niet en eigenlijk is dit nog geheim, want wij brengen een nieuwe wagen op de markt die de naam meekreeg van één of andere adellijke persoon uit de tijd van Louis XV en heel de entourage draait rond die tijd.

ALEX : Hebben jullie dan geen vrouwelijke verkoopster die beter in dit kleed past dan jij?

WIM : Ik begrijp niet dat jij er nog steeds zulke bekrompen ideeën kunt op nahouden. Jij wil toch steeds doorgaan voor de ideale, breeddenkende, moderne man van de wereld, niet? Wel, hier is je kans, vooruit, kijk eens of je naaigerief vindt.

ALEX : Naar wat moet ik kijken?

WIM : Je weet wel, naald, garen en een vingerhoed.

ALEX : Jaja het is al goed. (*naar slaapkamer*) Ik vrees dat dit de enige manier is om jou buiten te krijgen. (*af 3*)

WIM : (*Bekijkt zichzelf in een handspiegel.*) Wat ben jij toch een lekker dier zeg. (*er wordt gebeld*) Ik ga wel!

ALEX : (*achter*) Neen, wacht!

WIM : Nu mag ik wel markiezin zijn, maar daarom voel ik me toch nog niet te goed om een deur te openen. (*af 2a*)

ALEX : (*op 3*) Te laat natuurlijk, die dekselse kerel.

WIM : (*Op 2a, met een bevende Greta*) Kijk eens wat ik voor de deur vond. Mooi hé.

ALEX : Wat ben je nu weer aan het bekokstoven?

WIM : Ik?! Ik ben zo onschuldig als een pasgeboren lam.

ALEX : Natuurlijk, zoals altijd.

WIM : Natuurlijk.

ALEX : Aangenomen dat het zo is, wat brengt jou dan hier juffrouw?

GRETA : (*beverig*) Jij bent toch meneer Alex Meulders is het niet?

ALEX : Jawel, maar ik geloof niet dat ik de eer heb jou te kennen.

GRETA : Ik ben Greta Meulders.

WIM : Dezelfde familienaam als jij Alex. Hoe toevallig zeg.

ALEX : Ja, en...?

GRETA : Ik ben je nichtje Greta, de dochter van je broer.

ALEX : Zo? Dan weet je waarschijnlijk ook dat mijn broer en ik mekaar in geen jaren gezien of gesproken hebben.

GRETA : Ja, dat weet ik spijtig genoeg wel.

ALEX : Ik kan me trouwens geen nichtje herinneren die er zo uitziet als jij.

GRETA : Maar ik herinner me jou wel, jij bent nog steeds dezelfde knappe nonkel Alex uit mijn kinderjaren.

WIM : Knappe?... Nu ja... Ieder zijn goesting...

ALEX : *(even uit zijn lood geslagen)* Humhum... euh, ja euh... ik herinner me vaag een klein spichtig meisje.

WIM : Klein...? Spichtig?... Wel, wel, hoe een mens toch kan veranderen nietwaar.

ALEX : Maar nu ter zake, wat kan ik eigenlijk voor je doen?

GRETA : *(Begint plots te huilen)* Ik ben thuis weggelopen en ik weet niet waar naartoe en ik heb geen kleren en geen geld en... och wat moet ik doen...?

WIM : *(Slaat zijn arm om haar heen en trekt haar spontaan, zacht tegen zich aan.)* Kalm maar liefje, kalm maar.

GRETA : Oh tante Kitty, help me alsjeblieft.

WIM : Graag lieve kind, maar zie je, ik ben eigenlijk je tante niet.

GRETA : Ik weet wel dat jullie niet getrouwd zijn, maar dat kan mij niet schelen, al maakt mijn papa er met zijn overdreven gevoel voor fatsoen nog zo'n misbaar over.

ALEX : Het is nog wel even anders dan je denkt... *(er wordt weer gebeld)*

GRETA : *(slaakt een gilletje)* Oh, verberg me, laat ze me hier niet vinden.

ALEX : Kom, kom, zo erg zal het wel niet zijn.

GRETA : Jawel, jawel, alsjeblieft tante Kitty, alsjeblieft... *(Er wordt weer gebeld)*

WIM : *(Duwt Alex naar de hall)* Jij doet open en denk er om, ons heb je niet gezien.

ALEX : Waarschijnlijk is het enkel de binnenhuisarchitecte.

WIM : Dan is er niets verloren met open te doen. Vooruit... *(duwt hem af 2a)*

ALEX : *(Reeds in de hall)* Wel nu nog sterker. *(er wordt nogmaals gebeld)* Jaja, ik kom al.

WIM : Kom, wij verbergen ons in de slaapkamer.

GRETA : Ja. *(Wim neemt de beauty-case en gaat Greta voor naar de slaapkamer.)* Tante Kitty, weet je dat je kleed vanachter helemaal openstaat?

WIM : Nee toch... ach, die haakjes weet je...

GRETA : Ja. Misschien kan ik je helpen.

WIM : Als je dat zou willen... (*samen af 3*)

ALEX : (*Horen we in de gang protesteren*) Hier blijven jij!

EMMA : (*in de gang*) Uit de weg zeg ik! (*We horen een slag.*)

ALEX : Ai!!

EMMA : (*Op 2a, gevolgd door Alex, met zijn hand aan zijn hoofd.*) Amaai, dat had nogal wat in, heb jij misschien iets te verbergen?? (*Zij heeft een paraplu en een grote oud-modische boodschappentas bij zich.*)

ALEX : Maar mevrouw...

EMMA : Mevrouw? Ken je me niet meer, ik ben de schoonmoeder van je broer.

ALEX : (*Met een zweem van herkenning*) Ja... nu je het zegt, maar dat geeft jou nog niet het recht me met je paraplu te slaan.

EMMA : Dat was je eigen schuld, om Emma tegen te houden moet je vroeger opstaan maar als het je kan geruststellen wil ik die paraplu wel wegzetten. (*Zet haar tas in de zetel en haar paraplu in de hall in de paraplubak. Hij moet wel in het zicht staan.*)

ALEX : Ik had je trouwens niet herkend.

EMMA : Dat is te verstaan, zoveel contact hebben wij nooit gehad. Maar tussen haakjes, waar is Greta?

ALEX : (*verschrikt*) Wie?

EMMA : Ja dat ken ik, onnozel staat jong. Maar mij maak je geen blaasjes wijs. Waar is mijn kleindochter?

ALEX : Werkelijk, ik... (*Er wordt weer gebeld, Alex ziet hierin een gelegenheid om te ontsnappen.*) Een ogenblikje. (*Wil gaan opendoen maar Emma houdt hem tegen door hem stevig vast te pakken.*)

EMMA : Neen, niet opendoen.

ALEX : Maar ik verwacht iemand...

EMMA : Laten bellen zeg ik.

ALEX : (*Rukt zich los*) Mag ik je er op wijzen dat ik in mijn eigen huis ben.

EMMA : Dat wil niets zeggen, tegenwoordig ben je nergens meer veilig. (*Als Alex toch wil opendoen omdat er weer gebeld wordt, grijpt ze hem terug vast.*) Hier!

WIM : (*Op 3, nog steeds als markiezin. Hij spreekt eerst gewoon maar zijn stem verandert als hij Emma ziet.*) Alex, hoor jij niet bellen?

ALEX : Jawel, maar hier zie! (*Tracht zich los te trekken maar Emma laat hem niet gaan.*)

WIM : Ach ben je aan het dansen? Dat geeft niet, dan ga ik wel.

(*Wim gaat naar de hall. Emma laat Alex los en wil Wim tegenhouden wat haar echter door Alex belet wordt. Wim af 2a*)

ALEX : Hier jij en hou je kalm! (*In de hall horen we Aloïs brullen.*)

ALOÏS : (*in de hall*) Waar is ze?!

EMMA : Denk erom, ik sta aan jullie kant!

ALOÏS : (*Terwijl hij komt binnengestormd 2a, gevolgd door een zenuwachtige Constance en een kalme Wim.*) Ik eis dat ze onmiddellijk mee terug naar huis komt!

CONSTANCE : Ja Aloïs, zeer juist Aloïs. (*Ze is een kleinburgerlijk vrouwtje dat door haar man gedomineerd wordt.*)

ALEX : Zo Aloïsius, nog steeds dezelfde? Prettig om je na al die jaren nog eens te zien en vooral te horen.

ALOÏS : Spaar me jouw sarcasme, de enige reden dat ik hier ben is mijn dochter, jou ken ik niet.

CONSTANCE : En ik ook niet, nietwaar Aloïs.

ALEX : Mooi is dat, je eigen broer niet herkennen.

ALOÏS : Herkennen en erkennen is twee.

CONSTANCE : Zolang je in zonde leeft kun je van mij en Aloïs niets anders verwachten.

EMMA : Och Stans zwijg! Jij bent zo'n grote kwezel dat je niet eens weet wat zonde is!

CONSTANCE : Moeder, bemoei je hier niet mee!

EMMA : Wat heb ik toch misdaan om zo'n dochter te hebben?

WIM : Wil ik misschien een kopje thee zetten? Samen met een koekje is dat nog zo gezellig en het zal deze familiebijeenkomst zeker opvrolijken.

ALOIS : Hou dat ontuchtig mens hier buiten. Want omdat jij haar als bijzit in huis wil, ben ik nog niet verplicht tegen haar te spreken.

WIM : *(naar Alex)* Oooh! Laat jij mij zo behandelen schat? Ik neem dat niet.

ALEX : *(Die er op gebrand is zijn broer de mond te snoeren, speelt het spelletje mee.)* En ik ook niet! Mijnheer, verlaat onmiddellijk dit huis!

ALOIS : Hoe vlugger hoe liever, maar niet zonder mijn dochter.

CONSTANCE : Zeer juist Aloïs, niet zonder onze dochter.

ALEX : En wat doet jou veronderstellen dat ze hier is?

WIM : Heb je haar hier zien binnengaan misschien?

ALOIS : Neen, maar haar wel. *(wijst op Emma)*

EMMA : En dan, mag ik soms niet gaan waar ik wil?

ALEX : Heel juist mevrouw, jij wel, maar hij niet. Kitty bel de politie. *(Wim reageert niet, Alex geeft hem een duw)* Vooruit jij, bel de politie en zeg dat er indringers in huis zijn.

WIM : Ja schat... dadelijk. *(Gaat naar telefoon)*

ALOIS : Niet nodig, als jij het zo wil spelen gaan we. Maar denk eraan, wij komen terug.

CONSTANCE : Daar kunnen ze staat op maken nietwaar Aloïs. En we brengen onze advocaat mee.

ALOIS : Mijn dochter zal doen wat ik zeg.

CONSTANCE : Wij weten wat best voor haar is.

EMMA : Hoe zou jij dat kunnen weten? Als jouw man het je niet vertelt, weet jij niet eens wat je voor- of je achterkant is.

WIM : Dat is makkelijk op te lossen door een kettinkje rond je nek te hangen met een kruisje langs de kant waarvan je denkt dat het je voorkant is.

CONSTANCE : Ooooh... hoor je dat Alois?

ALOIS : *(tegen Wim)* Dat zou jij beter zelf doen, in dat belachelijke plunje van je zie je zelfs niet wat je zijkant is.

WIM : Ik hoor dat meneer niet op de hoogte is van de laatste nieuwe vrouwenmode, maar ja, daar moet je dan ook klasse voor hebben.

ALEX : Willen jullie dan nu maar gaan.

ALOIS : *(Marcheert, zonder nog iets te zeggen naar de hall. Voor hij buitengaat draait hij zich nog even om)* Bah!
(af 2a)

CONSTANCE : *(Even verrast door het plotse vertrek volgt echter onmiddellijk haar man en aapt hem in het buitengaan na.)* Bah! *(af 2a)*

WIM : *(Bekijkt zijn schoenzolen, zegt)* Bah! *(En doet of hij iets van de zool moet verwijderen.)*

EMMA : *(naar de hall)* Ik zal maar meegaan zeker.

WIM : Ach ik zou zeggen... wat denk je van een kopje thee mevrouw? *(Emma stopt en blijft staan met haar rug naar het tweetal. Alex heeft zijn hand voor Wim zijn mond geslagen maar te laat. Wim maakt zich los.)* Ze is onze bondgenote weet je.

ALEX : Bondgenote?

WIM : Ja, de vijanden van onze vijanden, zijn onze vrienden, zoals het oude spreekwoord zegt.

EMMA : Ik zou graag je uitnodiging aannemen. *(Wim opent de deur van de slaapkamer en Greta verschijnt op de drempel.)* ...maar als Greta hier echt niet is, kan ik haar beter gaan zoeken voor ze stommiteiten doet.

GRETA : Oh grootmoe... *(loopt op Emma toe en omhelst haar.)*

EMMA : Maar zie nu! Kom hier liefje... *(Drukt haar tegen zich aan.)*

WIM : Hoe ontroerend, nietwaar lieveling. (*Hij slaat zijn armen rond Alex die verschrikt reageert en Wim een duw geeft zodat die op de grond valt waarbij zijn pruik scheef zakt. Hij zet ze gauw terug recht.*)

GRETA : Oei... Maar tante Kitty toch...!

EMMA : Pas toch op... (*Beiden helpen Wim recht terwijl Alex zich aan de bar een glas whisky inschenkt.*)

GRETA : Heb je je pijn gedaan?

WIM : Neen, dat is het voordeel van die moderne kleren, er zit zoveel stof in dat je zacht valt. (*Zet zich op een stoel en schikt zijn kleed rond zich.*) Je zou beter wat minder drinken Alex, je bent nu al zo agressief. Wat vind jij ervan mevrouw?

EMMA : Zeg toch Emma. (*Zet zich ook, Greta blijft naast Wim staan.*)

WIM : Goed. Wat jij Emma?

EMMA : Daar bemoei ik me niet mee. Hoewel, eerlijk gezegd, zou de inhoud van zo'n glaasje me ook wel smaken. Ik ben toch al agressief uit mezelf.

WIM : Maar Emma toch!

(Alex neemt zonder iets te zeggen een ander glas en schenkt dit vol whisky.)

EMMA : Wat wil je, al die emotie op mijn leeftijd.

WIM : Zo oud zie je er toch nog niet uit.

EMMA : Bijlange nog niet.

ALEX : (*Geeft haar het glas whisky*) Hier, drink op en verdwijn.

GRETA : Oh... (*begint terug te snikken.*)

WIM : Kijk nu, jij bruto. (*Trekt Greta op zijn schoot en sluit haar in zijn armen.*)

EMMA : Als je er zo blijft over denken, dan... (*Drinkt glas leeg en zet het op de bar.*)

WIM : Onzin! Onze logeerkamer staat al zolang leeg dat het stilaan tijd wordt dat er nog eens iemand gebruik van maakt.

GRETA : (*Mindert haar gesnik en vraagt voorzichtig*) Meen je dat?

WIM : Natuurlijk meen ik dat.

GRETA : (*Slaat haar armen om hem heen en begint hem onstui- mig op zijn kaak te zoenen.*) Oh, tante Kitty, wat ben jij toch een schat.

WIM : (*Laat zich het kussen duidelijk welgevallen.*) Graag gedaan liefje, graag gedaan. (*Biedt ook zijn andere kaak aan.*) Hier, deze kaak wil ook wel wat.

ALEX : (*nijdig*) Zo is 't wel genoeg.

EMMA : Ach laat ze doen, wat kwaad zit er in zo'n kusje?

ALEX : Meer dan je denkt.

WIM : Ben je jaloers, Alex?

ALEX : Ben je gek?!

GRETA : (*Staat recht en geeft schuchter ook Alex een kusje op zijn kaak.*) Jij ook bedankt nonkel Alex.

ALEX : (*nors*) De logeerkamer is aan de andere kant van de hall. Kom. (*af 2b*)

EMMA : (*Neemt haar tas uit de zetel en volgt hem samen met Greta.*) Gelukkig heb ik wat kleren voor je kunnen naar buiten smokkelen. (*Klopt op haar boodschappentas. Beiden af 2b*)

WIM : Wat moet het liefdeleven ten tijde van madame de Pompadour toch ingewikkeld geweest zijn. (*De telefoon gaat, Wim neemt op en zegt met zijn beste vrouwenstem op het moment dat Alex binnenkomt, 2b*) Hallo, hier het liefdesnestje van Alex Meulders, je spreekt met zijn liefste schatje...

ALEX : (*Stormt op hem toe, rukt hem de hoorn uit de hand en spreekt er zelf in.*) Hallo? (*plots verschrikt*) Maar nee... waar haal je 't ui... ik zeg je to... maar scha... (*Hij houdt de hoorn, waar hevig gekwetter uitkomt een stuk van zijn oor, krimpt ineen als langs*

de andere kant de hoorn op de haak wordt geknald, bekijkt verbijsterd de telefoon en haakt langzaam terug in.)

WIM : *(Heeft achter de bar uit een sigarenkistje een sigaar genomen en steekt ze met veel rookontwikkeling aan.)*
Wie was het?

ALEX : Kitty.

WIM : *(Zet zich in een zetel en legt zijn benen op het salontafeltje.)* En wat zei ze?

ALEX : *(citeert)* Vuile bedrieger... achterbakse schijnheiligenaar... Don Juan van 't onderste knoopsgat... mislukte Casanova... doorgedraaide sexmaniak...

WIM : Wel wel, hebben jullie misschien ruzie?

ALEX : Daarstraks niet, maar nu...? Uilskuiken dat je bent! Kon je niet gewoon zeggen: "Met Wim".

WIM : Eh? Oh ja. *(wijst op zijn kledij)* Je begrijpt, vergissen is menselijk en wie verwacht er nu ook telefoon van Kitty? Je hebt daarstraks toch heel je uitleg tegen haar gedaan. *(Imiteert Alex die de telefoon zoent.)* Mmm... mmm... mmm...

ALEX : Ik moet haar terugbellen en het uitleggen. *(Begint paniekerig in een notitieboekje te zoeken.)* Waar heb ik toch dat nummer gelaten?

WIM : Waar is ze eigenlijk?

ALEX : Op een lezing over "De schadelijke gevolgen van tabak op het seksuele leven van de sigarenrokende man."

WIM : *(Die juist aan zijn sigaar trok, begint te kuchen, doet zijn benen van de salontafel, bekijkt met weerzin zijn sigaar en duwt ze uit in de asbak.)* Uch uch uch...

ALEX : *(Heeft het nummer gevonden.)* Hier heb ik het! *(Neemt de hoorn van de haak en draait het nummer terwijl er wordt gebeld.)*

WIM : *(recht)* Ik ga wel. *(naar hall)*

ALEX : Oh neen! *(Weet niet goed wat doen, maar dan wordt er aan de andere kant de hoorn opgenomen.)* Hallo, kun je

me even doorverbinden met mevrouw Kitty Meulders.
Jaja, ik wacht wel.

WIM : (*Terug met Miep, de binnenhuisarchitecte en haar helper Jef. Jef draagt een staalboek van verf en minstens 5 rollen behangpapier.*) Eindelijk zeg, we zitten al eeuwen op jullie te wachten.

MIEP : (*Spreekt met sterk Hollands aksent*) Nou, er was telefonisch afgesproken om in de loop van de avond eens langs te komen, zonder juiste tijdsbepaling en: "Wat is tijd als je bij vrienden zijt".

JEF : C'est ça, heel juist kind.

ALEX : (*tegen Miep*) Wacht even mevrouw ik kan het uitleggen. (*Plots in de hoorn*) Wat zeg je... in vliegende vaart vertrokken? Oh... ja, dank je. (*Blijft als een gebroken man staan met de hoorn in zijn hand*) Wat moeten we nu doen?

JEF : Wel, je zou me om te beginnen misschien kunnen zeggen waar ik die staalboeken mag leggen, dan ben ik er vanaf.

WIM : (*Gaat de hoorn uit Alex zijn hand nemen en legt hem op het toestel terwijl hij tegen Jef zegt.*) Zo'n sterke man als jij heeft toch geen last van die enkele spulletjes zeker.

JEF : Heb ik dat gezegd?

WIM : Neen, dat niet. Leg ze maar op de salontafel. (*Brengt Alex naar een stoel waar deze laatste gelaten op plaats neemt.*)

JEF : Wel madame Mie, mag ik ze neerleggen?

MIEP : De naam is Miep.

WIM : (*geamuseerd*) Miep???

MIEP : Ja, dat is bij ons in Nederland een alledaagse naam.

WIM : Oh, je komt uit Nederland, dat had ik nog niet gemerkt.

MIEP : En ik hou van mijn naam, want: "Een goede naam geeft roem en faam".

WIM : (*tegen Jef*) Heb je het gehoord, kerel.